

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

R. P. Cornelii Hazart Societatis Iesv Theologi Discursus Morales In Selectiora Loca Genesis, Exodi, Levitici, Numerorum

Hazart, Cornelius

Antverpiæ, 1688

Discursus III. Deus coturnices submittit Israëlitis: Plectuntur illi ob
murmurationem.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-52700](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-52700)

num gemmis & unionibus, relinquet gemmas, & curret ad foenum vel avenam: Cur ita? quia jumentum est, & animal irrationale & non percipit pretium gemmarum: Sic ergo ait Apostolus; si coram homine, rebus animalibus dedito, ex una parte Eucharistiam posueris, ex altera levem aliquam comœdiam, vel tripudium, vel convivium sæculare, vel aliquod temporale lucrum, facile, relinquet pretiosissimam illam gemmam, & cœleste convivium Eucharistiæ, ut commodis temporalibus perfruatur, & sequatur fordidas suas delicias; mavult enim allia & cœpas Ægypti, quia illi plus sapiunt, quam Manna divinum quod nauscat prorsus sicut *Israëlitæ*.

Hoc tam ægre tulit Deus ut Scripturâ dicat: *Iratus est furor Domini valde, sed & Moysi intoleranda res visa est, Videamus porro quid Deus fecerit.*

DISCURSUS III.

Deus coturnices submittit Israëlitis: Plecluntur illi ob murmuratorem.

Cum Moyses audivisset populum murmurantem, ac petentem carnes, confugit ut semper solebat, ad Deum, depositurus querelas, & ait: *Cur afflixisti servum tuum? quare non inveni gratiam coram te? cur imposuisti pondus universi populi hujus super nos? Unde mihi carnes ut dem tanta multitudini? sicut contra me, dicentes: Dabo nobis carnes ut comedamus. Non possum solus sustinere omnem hunc populum, quia gravis est mihi.*

Et dixit Dominus ad Moysen: Vade, & dic populo: Cras comedetis carnes: Et ait Moyses: Sexcenta millia populi hujus sunt, & tu dicis: Dabo eis esum carniam: Numquid ovium ac boum multitudo cadetur, ut possit sufficere ad cibum? vel omnes pisces maris in unum congregabuntur ut eos satient?

Cui respondit Dominus: Numquid manus Domini invalida est? Iam nunc videbis utrum meus sermo opere compleatur.

Moyses hic paululum deflexit à via virtutis præsertim fiduciæ, quando dixit Deo: Ubi tantum carnis poterit inveniri ut sexcenta hominum millia comedant, & satientur? Recurrit enim ad naturam,

Z z z

turam,

turam, quando debebat respicere ad omnipotentiam Dei, quæ naturæ terminis non concluditur.

Sic etiam errabat *Philippus* Apostolus *Ioan. cap. 6* quando videbat *Christum* quinque hominum millia velle pascere in deserto; dicebat enim: *Ducentorum denariorum panes non sufficiunt eis*. Ubi recte sic ait *D. Cyrillus Alexandrinus*: Nihil virtutis, omnipotentiaque *Christi Philippo* venit in mentem, sed trepidus ad solam pecuniarum viam refugit, nullo alio modo hanc rem peragi posse existimans nisi communi, tritoque pecuniarum medio; Sed naturæ ipsius terminis, ædeitatis natura superior est, omnia facile peragens, etiam quæ mentem nostram excedunt.

Petebat *Christus* à *Philippo* (ut tentaret illum, inquit *Euangelista*) *Philippe, unde ememus panes, ut manducent hi*? debebat dicere: Domine, unde aliter possumus habere nisi ex tuis manibus divinis? Non video ad quid aliud in hac occasione ubi tot millia hominum sunt, confugere possumus nisi ad manus tuas quæ omnia possunt: Sic debebat loqui; interea conjicit oculos in pecunias.

Ad hæc reflectens *Hieronymus in Dialogo contra Luciferianos*: Pauci, inquit, inveniuntur, etiam apud eos qui bene credunt, qui habeant illam vivam in Deum fiduciam, ut non respiciant ad media communia, & non ad omnipotentiam Dei.

Probat exemplis. Sancti, inquit, erant *Moses* & *Aaron*, tamen cum mitteret illos ad petram Deus, ut inde elicerent aquam, quando videbant illam esse tam ficcam, ut non appareret signum vel minimæ guttæ, ita desidebant Deo, ut dicerent: Numquid nos poterimus ex hac petra aquas educere? debebant dicere: Deus hoc poterit qui nobis mandavit.

Sanctus erat *Ezechias*, inquit *Hieronymus*, tamen cum ægro decumbenti, promitteret *Isaias* ex parte Dei, sanitatem, petebat signum aliquod ab eodem Propheta, quo securus esset de valetudine recuperanda: Ecce, inquit, *Hieronymus*, quamvis se ad Deum converteret, & crederet se ab illo valetudinem posse impetrare, signum tamen postulât ut credat verum esse quod Dominus repromiserat, hoc parvæ fiduciæ indicium est.

3 Sanctus erat *Abraham*, & tantæ fidei, ut *fidei pater*, appelleretur à *Paulo Rom. cap. 4*: Nihilominus tamen, cum Deus illi promitteret fore ut nasceretur illi filius, *risit*, inquit *Scriptura, Gen. cap.*

cap. 17, dicens: *Putas-ne centenario nascetur filius, & Sara nonagenaria pariet?* Viden? etiam Abraham respiciebat magis ad communem cursum naturæ, quam ad omnipotentiam Dei.

In hoc maxima pars hominum errat, & à rectâ viâ defleat quando sunt in aliqua necessitate; plerumque totam fiduciam ponunt in homine, vix ullam, aut nullam in Deo, cum tamen pauci inveniuntur qui experientia non didicerint, non alienos tantum esse infidos, sed optimos etiam amicos nos in necessitate deserere & certo constat ex alia parte quanta nobis præstiterit Deus: Quid enim Deus non fecit pro nobis? Creavit nos, posuit nos in esse nostro quando non merebamur, nec poteramus mereri. Dedit nobis angelum è domo sua qui nos custodiret, propter nos fecit cælum, propter nos oritur sol, propter nos pluit, propter nos profert terra fructus suos. Propter nos descendit ipse de cælo in terram, propter nos factus est homo, jejunavit, ploravit, mortuus est, sanguinem dedit, carnem, vitam, animam, divinitatem, & seipsum quantus est. Ad quid hæc omnia? ut confidas in tali patre, & in tali bonitate, & firmiter credas, quod ille qui tanta tibi præstitit, non deerit ut minora præstet: Utique, inquit D. Hieronymus in cap. 6 Matth. qui majora præstitit, & minora præstabit.

Non possum efficacius hac in re exemplum adferre quam illud quod lego lib. 2 Paralip. cap. 15. *Asa rex Iuda*, cum inciperet primum regnare statim dejecit & fregit omnia idola, & edicto mandavit ut omnes Dei legem servarent. Propterea tantum illi favit Deus, ut quotidie pœne, propter illum, miracula faceret.

Processit contra illum *Zara rex Ethiopia*, cum decies centenis millibus; Rex *Asa* positus in magnis angustiis paucos habebat milites quos *Zara* opponeret, confugit ad Deum, & ait: *Domine, non est apud te ulla distantia, utrum in paucis auxiliieris, an in pluribus: Domine Deus noster, adjuva nos, in te enim, & in tuo nomine habemus fiduciam &c.* Ad hæc misit Deus angelos suos qui tantum terrorem incusserunt, *Ethiopum* exercitui, ut se darent in fugam, persequitur *Asa*, & cecidit illos, Domino adjuvante, usque ad internecionem, inquit Scriptura, & *Asa* ex spoliis factus est ditissimus. Tunc ivit illi in occursum *Azarias* propheta, & excitavit illum ut semper in Deo confideret: *Dominus, inquit, vobiscum fuit, quia fuistis cum eo: Si quaesieritis eum, invenietis, si autem dereliqueritis eum, derelinquet vos;*

Jam aliquot anni transferant, cum *Praasa* rex *Israël*, regnum *Juda*, extructis munimentis ita coarctavit ut nullus tute posset egredi, & ingredi. Quid agit *Asa* rex *Juda*? mittit legatos suos ad *Benadad*, regem *Syria*, & cum illis magnam vim argenti & auri quod tulerat de thesauris templi Domini, & suis, imploratque ejus auxilium, inito foedere ut sibi assistat, atque defendat. Tunc venit ad *Asa* regem *Juda* *Hanani* propheta, & dixit ei: *Quia habuisti fiduciam in rege Syria, & non in Domino Deo tuo, idcirco evasit Syria regis exercitus de manu tua: Nonne Ethiopes longe, plures erant, quos cum Domino credidisses, tradidit in manu tua? Stulte igitur egisti, & propter hoc ex praesenti tempore adversum te bella consurgent.*

Quid ergo vult Deus? Ut nullo modo confidamus in homine? hoc non, debent enim homines, juxta communem cursum, Deo cooperari. Quis enim dicat agrum non posse confidere medico? aut tristem confidere non posse bono amico? Sed hoc vult Deus, ut vel ante omnia primo confidamus Deo, vel non magis confidamus hominibus quam illi, vel quando nulla spes est in hominibus, confugiamus ad illius omnipotentiam qua possit nobis adesse supra communem cursum naturæ.

Ideo vero voluit à propheta corripi *Asa* regem *Juda*, quia cum tantam illi victoriam contulisset contra decies centena millia *Aethiopum*, non fidebat Deo quod esset illi daturus victoriam contra exiguum exercitum *Baasa* regis *Israel*, nisi in subsidium illius vocaret regem *Syria*, debebat enim confidere, quod Deus qui majora præstiterat, etiam minora præstaret.

In hoc etiam turpiter erravit *Moyse*, quando Deus illi dicebat: *Dabo carnes filiis Israël, & Moyse responderet: Sexcenta millia populi hujus sunt, & tu dicis dabo eis carnes? Ubi inveniemus tantam multitudinem boum vel ovium, vel piscium ut latentur?*

Mirabile est. Viderat *Moyse* tot miracula & portenta quæ fecerat Deus potentissimo suo brachio: Aperuerat mare rubrum, pluerat panem de caelo, eduxerat aquam de petra, & jam non fidebat Deo quod possit dare carnes. Qui majora præstiterat, non præstabit minora?

Ex hac diffidentia sæpenumero fit ut cum totam spem ponimus in hominibus, nihil obtineamus, nisi forte Deus per suam misericordiam nobis occurrat. Audite quid dicat in hac re con-

contigisse *D. Ioannes cap. 5.* Jacebat *Ierosolymis* in nosocomio vir quidam, qui triginta octo annis fuerat paralyticus: Accessit ad illum *Christus*, petiitque ab eo: *vis sanus fieri?* respondit ei languidus, *hominem non habeo qui me juvet.* Non invenio quod *Christus* ab alio petierit, *vis sanus fieri?* Imo *Luc. cap. 7.* Videns adolescentem defunctum efferrī ad sepulchrum sequentemque matrem plorantem, iussit stare qui illum efferebant, & adolescentem revocavit ad vitam, nec petiit à matre an vellet illum reviviscere? Et isti languido non vult dare sanitatem nisi prius petat ab illo an velit sanus fieri? quare hoc? qui ita confidebat hominibus ut non semel cogitaret de Deo, dicebat enim *hominem non habeo* qui me juvet, sed debebat addere, Deum potest me juvare, & valetudini restituerē, si illi placet; idcirco si *Christus* illum ex mera bonitate non accessisset, eique ultro sanitatem obtulisset, numquam sanus factus fuisset, quia tantum omnem spem suam in homine collocabat. Hoc ita intellexit *Ericus*: Non noverat, inquit, rogare Deum pro sua restauratione, quam putabat impossibilem, quia hominem non habebat: Magna inscitia quod cum hominem non haberet, non recurreret ad Deum.

Solebam aliquando mirari cum audirem Deum dicentem *Ierem. cap. 17. Maledictus homo qui confidit in homine*: Sciebam enim non omnem fiduciam in homine, aut vititam esse aut malam. *Paulus* dicit *2 Cor. cap. 7.* se fiduciam habere in *Corinthiis*, nec tamen peccavit: nec *Salomon* toties nobis inculcavit ut servaremus amicum bonum qui nos possit juvare, & consolari, si semper malum foret confidere in homine: mirabar tamen Deum dicere: *Maledictus qui confidit in homine*, quia nesciebam huiusmodi homines reperiri posse qui ita fiduciam suam collocarent in homine vel aliis creaturis, ut ne quidem cogitarent de Deo, sed cum hinc talem unum jam invenerimus, non miror talem maledici à Deo, & si adhuc plures ejusmodi sint, & hi maledicti sunt, quia illius obliviscuntur à quo omnia bona debent procedere, & sine quo ab hominibus, nec ab aliis creaturis quidquam sperandum est.

Imo tantam exigit *Christus* in Deum fiduciam ut dicat *Matth. cap. 6. Nolite solliciti esse, dicentes: quid manducabimus? aut quid bibemus, aut quo operiemur?* scit enim pater vester quia his omnibus indigemus, & ut hanc nobis fiduciam imprimat, provocat nos ad volatilia caeli *Respicite, inquit, volatilia caeli, quoniam non serunt, neque me-*

tunt, neque congregant in horrea, & pater vester caelestis pascit illa: Non dicit, inquit *Theophylactus*: Respicite *Agarem* ancillam *Abrahe* cui fontem aquæ suppeditavi cum moreretur siti in solitudine: Nec dicit: Respicite *Israelitas*, quos pavi in deserto & pane & carnibus, cum omnia illis deessent: Non dicit etiam: Respicite *Eliam* ad quem corvos submisi ut illi carnes adferrent: Nec denique dicit: Respicite *Danielem*, existentem in lacu leonum ad quem missus fuit propheta ut in momento à *Ierusalem* in *Babylonem*, hoc est, per multa milliaria, prandium ferret. Sed dicit: Respicite volatilia cæli: Si enim, inquit *Chrysostomus* in cap. 6 *Matth.* tantam illorum curam gerit Deus, quanto magis nostri? multis enim passibus, inquit *Christus* *Matth.* 10. pluris sumus nos.

Quid ergo, inquit aliqui, tantamne in Deum fiduciam exigit *Christus*, ut omnia de cælo, à Dei manu operiamur, nihil agendo? mercator non sit sollicitus de suis negotiis? opifices sedeant manibus complicatis? Famuli & ancillæ non sint solliciti de suis ministeriis? Hoc non: Sed agat homo quod debet, & quod sui officii est, & confidat fore ut Deus illi in omnibus adsit; quamvis enim non semper miracula faciat, si tamen cum fiducia vera in Deum, omnia tua agas, & primum quæras regnum Dei, promittit *Christus* quod reliqua omnia adjicientur tibi, etiamsi propter fiduciam tuam deberet facere miracula, sicut plurimis fecit qui in illum confidebant; nam *Christi* promissio errare non potest. Hinc propter defectum fiduciæ multa Deus non agit, quæ faceret si haberes fiduciam. Multæ hoc misero tempore audiuntur querelæ: Nobiles dicunt, quid juvat esse tot jugerum terræ ac prædiorum Dominum, cum exiguus inde census redundet? ex aliquot millibus annuis vix mille recipimus, & quid hæc inter tantos, inter tot liberos, tot famulos? Cives & mercatores queruntur commercia perire, debita in annos plurimos produci à paucis persolvi, jacturam maximam, emolumentum minimum &c. Fateor dura sunt ista. Verum an ideo deponenda omnis in Deum fiducia? Quid hoc juvabit? inquit, omnia enim procedent sicuti procedunt, verum est si nullam habeas in Deum fiduciam, si vero habeas, falsum est, tunc enim Deus facile omnia sus deque in momento invertit.

Videamus modo quomodo Deus egerit cum *Israelitis* cum jam murmurassent & petiissent carnes: Dixit *Moses* ad illos, prout præceperat

ceperat ei Deus, *cras dabit vobis Dominus carnes ut comedatis &c. eo quod repuleritis Dominum qui in medio vestri est.* Miratur hunc loquendi modum noster *Sebastianus Barradas*: Si Deus, inquit, diceret: Supplicium sumam de vobis, eo quod repuleretis me, optima esset consequentia: At non dicit, sumam supplicium, sed dabo vobis carnes, quia repulistis me, & murmurastis: Quid? an ergo, Deus illos non castigabit, sed tantum remunerabit? absit hoc à justitia Dei, & remunerabit, & castigabit; sed ea est bonitas Dei, ut prius præmittat beneficia ac misericordiam quam veniat ad supplicium: Juxta illud *Davidis Psal. 100*: *miserecordiam & judicium cantabo tibi Domine.* In quæ verba sic ait *Ambrosius lib. de Noë cap. 3*: Principale virtutis est inchoare à beneficiis, & præseminare gratiam: Unde *David ait*: *miserecordiam & judicium cantabo tibi Domine.* Præcedit beneficii gratia, sequitur pœna: Sic, inquit, invenies quod septem annorum fecunditas in *Egypto* præcesserit totidem annorum sterilitatem: Ita cum iratus Deus in homines tempore *Noë*, omnes diluvio vellet disperdere, mox addebat: *Erunt dies hominis centum & viginti annorum*: Proclamat prius diluvium, hic erat judicii terror, & mox promittit tot annos ut pœniteant, & hæcerat misericordia, quæ præveniebat judicium: Hoc Dei est præmittere beneficia antequam puniat.

Sic denique egit cum *Israëlitis* quando murmurando peccarant, & petierant carnes: Dedit enim illis Deus quod petierant: Nam dicit Scriptura: *Ventus egrediens à Domino, & arreptans trans mare coturnices, & tulit, & demisit in castra itinere quantum uno die confici potest, ex omni parte castrorum per circuitum, volabantque in aere duobus cubitis altitudine super terram. Surgens ergo populus toto illa die & nocte, ac die altero, congregavit coturnices, & sicaverunt eas per gyrum castrorum.*

Movent hic quæstionem interpretes, quare Deus potius coturnices quam alias aves vel alia pecora submiserit?

Respondet *1. Cornelius* noster: Quia coturnices in magna copia erant ad manum: Abundat enim similibus avibus *Arabia* quæ non longe distabat à castris *Israëliitarum*.

Respondet *2. D. Augustinus lib. 4. q. 9. in Exod.* Quia non petierant carnes vitulorum vel ovium quas habebant in castris, sed lautiores & delicatiores, ut gulæ suæ satisfacerent: Caro autem coturnicum, ut *Abulensis* ait, in illis regionibus præsertim, valde excellens & delicata est. Volebat ergo Deus etiam in hoc illis satisfacere, & indulgere illorum appetitui ac desiderio.

Sed

Sed hoc horrendum est quando Deus sic incipit agere cum peccatoribus, & illos sibi ipsis relinquere, signum est quod retrahat manum suam, & sinat illos abire quo volunt, hoc facto, currunt de peccato in peccatum.

Hæc est doctrina *D. Pauli Apostoli Rom. cap. 1*, ubi agens de Ethnicis, sic loquitur: *Tradidit illos Deus in desideria cordis eorum: Quid inde secutum est: repleti sunt, inquit, omni iniquitate, fornicatione, avaritia, invidia, homicidio, dolo, superbia, detractione, immisericordia, inobedientia &c.* Ecce quantus Catalogus peccatorum; unde hoc? quia Deus permittit illos abire post desideria illorum.

Hoc idem exaggerat *David Psalm. 80*, agens de *Israelitis*: *Non audivit, inquit, populus meus vocem meam, & Israel non intendit mihi, quid deinde? Dimisi eos secundum desideria cordis eorum, ibunt in ad inventionibus suis.* Hoc est, inquit *Lyranus & Hugo*, ibunt in enormia & nova peccata quæ ipsi-met invenerunt.

Existimabant se fortè felices, cum omnia juxta desideria sua ac vota succederent, sed nihil infelicius. Audio enim Deum dicentem per *Oseam prophetam cap. 4*: *Non visitabo super filias vestras si fuerint fornicatae, & super sponsas vestras cum adulteraverint.* Gravis offensa est, inquit *Hieronymus hoc loco*, postquam peccaveris, iram Dei in hac vita non mereri. Adeoque, subdit, quando videris peccatorem divitiis affluere, jactare se de potentia, sanitate gaudere, corona circumdari filiorum, & impleri illud quod scriptum est *Psal. 72*: *In labore hominum non sunt, & cum hominibus non flagellabuntur, scito in illo hanc comminationem prophetæ esse completam: Non visitabo super filias vestras &c.* Magnum argumentum, inquit *Chrysostomus Hom. 37 in Ioan.* & signum damnationis æternæ, quando quis non desinit peccare, & tamen omnia temporalia ei bene succedunt: Extremum enim supplicium est quando Deus finit peccatorem agere quidvis ad libitum, sine ulla refrænatione supplicii.

Tunc enim verum est quod Deus dixit per *Davidem*: *Dimisi eos secundum desideria cordis eorum*, vel, ut *Paulus ait*: *Tradidit illos Deus in desideria cordis eorum*, hoc est, inquit *Chrysostomus*, permittit ut abirent post desideria & concupiscentias suas: Sicut inquit, si aliquis præfectus exercitus prælio ingravescente retrocedendo abscellerit, dicitur milites hostibus tradidisse. Non quod illos vi in hostes im-

impulerit, sed quod illos auxilio dumtaxat suo privarit. Sic & Deus eos dimisit, qui admittere ejus præcepta noluerunt. Permittit illos agere quod cupiunt & quærunt, sua scilicet perficere desideria, & sic relinquit illos in manibus inimicorum suorum, hoc est, passionum suarum, & affectuum in ordinatorum.

Tunc statim sequitur excæcatio & obstinatio in peccatis: Excæcatur intellectus, ut ne peccati gravitatem agnoscat, nec imminetia pericula damnationis videat. Obduratur voluntas, ne timore, vel dolore, vel alio affectu in Deum afficiatur: Surdescunt aures ne interiores inspirationes divinas, nec exteriores admonitiones ministrorum Dei percipiant: Similiter gustus spiritualis amittitur, nullum enim saporem percipit in oratione, in lectione piorum librorum, in concionibus, in pia conversatione. Denique quasi lapis est in spiritualibus, & totus vivit in corporalibus: Sicuti ergo Medici, cum vident ægrum nullum ex medicina remedium referre, deferunt illum, & habent illum pro mortuo: Sic Deus illos relinquit, qui nullum remedium capiunt ex spiritualibus quia cæci sunt, & surdi, sine ullo gustu, & affectione in Deum.

Sed vix, clamat Deus *Osee cap. 9, v. 8*, cum recessero ab eis, cum deseruero eos & permisero illos currere post concupiscentias suas, & nullum illis frænum injecero quo possint compesci & cohiberi.

Quis non horreat dum legit illud quod narratur *lib. 1 Reg. cap. 28*. Venerat Saul ad sagam ut suscitaret *Samuelem* jam mortuum: Apparuit *Samuel*, & dixit Saul ad illum: *Coarctor nimis, siquidem Philistini pugnans adversum me, & Deus recessit à me. Quid, inquit Samuel, interrogas me cum Dominus recesserit à te? O Propheta! quid hoc sibi vult? numquid tu prius protector illius eras? numquid effusis lacrymis veniam pro illo postulabas à Deo? numquid orationes tuæ gratissimæ fuerant Deo? cur ergo Saul ad te non confugiat? cur non consulat te? responderet Samuel, quomodo possum ego illum juvare, quando Deus illum deseruit? cum enim adhuc viverem, illumque deserem, dixit Deus ad me: *Vsque quo tu luges Saul, cum ego projecerim eum? Quid ergo ego possim si Deus illum non juvet, nec protegat?**

Hinc cum olim hostes *Davidis Absalon & Achitophel*, putarent

Aaaa

Da

Davidem, propter adulterium & homicidium, derelictum à Deo, dicebant: *Deus dereliquit eum, persequimini, & comprehendite eum, quia non est qui eripiat.*

Non est ergo quod peccator existimet omnia esse in tuto, quando finit Deus illum sequi desideria sua, ita ut omnia illi bene succedant, & nihil illi defit eorum quæ optat & cupit: Nec enim est majus supplicium, quam nullum supplicium pati inter peccata, hoc enim certissimum signum est quod Deus illum non curet, donec illum subita morte opprimit.

Sic egit cum murmurantibus & rebellantibus *Israëlitis*: Desideraverant carnes, tradidit illos Deus in desideria cordis eorum, dedit illis carnes in summa abundantia, & delicatissimas: Sed, ut ait, Scriptura: *Adhuc carnes erant in dentibus eorum: Et ecce furor Domini concitatus in populum, percussit eum plaga magna nimis.* Qualis fuerit illa plaga Scriptura non exprimit, putant Interpretes aliqui Deum immisisse ignem in illos, qui tantam multitudinem consumpsit, ut locus ille, inquit Scriptura, semper deinceps vocatus fuerit, *sepulchra concupiscentia*, quia ibi aliquot millia eorum qui desideraverant, sepulta fuere.

DISCURSUS IV.

Maria Soror Moysis murmurat contra Moysen, & lepra corripitur.

Hæc quæ præcedenti discursu narravimus contigerunt in deserto *Pharan*. Tunc jussit Deus ut castra moverent: *Egressi autem*, inquit Scriptura, *de sepulchris concupiscentia, venerunt in Hazereth, & manserunt ibi.*

Hic inceperunt *Maria* soror *Moysis*, & *Aaron* frater ejus, murmurare contra *Moysen*, & dicere: *Numquid per solum Moysen locutus est Dominus? Nonne & nobis similiter est locutus?*

Tota autem causâ murmurandi, inquit Scriptura, erat propter uxorem *Moysis*, quæ vocabatur *Sephora*. Quid hæc commiserat? verosimile est, inquit *Abulensis*, quod ex arrogantia & ambitione voluerat se præferre *Maria*, eo quod esset uxor *Moysis*, & maritum suum,